

ביד כל איש ונשק לו... ויגנב אבשלום את לב אנשי ישראל... אבשלום בקש להטות את לב ישראל מדוד, וע"כ השאיר לו מצבת יד אבשלום על יד השלח עד היום הזה...

ויודע סופרנו הנכבד לנחם את האכזריים האומללים שגלו מעל שלחן אביהם, ואפילו את בני-בנימין הליבנטינים, לא הלילה בפעל, אלא בעצות טובות. וזכר אני מעשה ביהודי בטלן שנטפל לקרובו העשיר ובקש ממנו לשחפו בעסקיו. — הלא כסף אין לך, אמר הסוחר לקרובו הרחוק, וגם דרכי המסחר אינם ידועים לך, ומה יודע'הנך איפוא? — יודע אני, ענה הבטלן, להשיא עצות... — אם כן, אמר לו קרובו, אם יודע אונת לתת עצות, הן לי איפוא עצה איך להפטר ממך?...

עז מנת

בעברית זאת אומרת: נשובה הביתה, לפולין נפליג, "מוחל" לערבים, כי נבולס לא נשיג!

ואולם הקב"ה בטובו הגדול מקדים רפואה למכה. אך יצא דבר הנדיב ב"דאר-חיום", והנה הופיע מאמר "האכזריים—ואנו" בחנות המחזרה... ואמר אני בגלוי, כי כלנו אנו בא"י וביחוד במושבות וגם העם העברי בנולה חייבים להודות, להלל ולשבח לד"ר הנכבד שבא מהגולה, ונכמרו רחמיו הרבים על הקולוניסטים שאך לפני שנה בערך הזכירם "לטובה" מעל במת בית-העם וראש-הועד של "ראשון-לציון" שהיה שם יצא נגדו במחאה נלויה בעתונים... ומדי קראי את המאמר הלז, עבר לפני מחזה אחר מראשית דברי ימי עמנו: מעשה באבשלום שעמד על יד דרך השער והחזיק

באבשלום שעמד על יד דרך השער והחזיק

אביב והספיק להיות, הוא אומר, גם בפסחי ראשון" וגם בפסח שני" נפתח תקוה וראשון לציון... ועד "זמרי" הגיע. איני יודע—אומר הוא לפי תומנו—איזו מושבה היא זאת "סמרי" שלכם? הזאת היא הקולוניה שקראו לה לפנים "פריו הקטנה"? — באתי בצהרים וראיתי והנה כלה שוממה וריקה כמעט מאדם. מה היה? — כלם, כלם, בנעריהם ובזקניהם יצאו לעבודתם בשדה... פניתי לתינוקות ברחוב וענו לי בלשון-הקדש שאיני זקוק אליה ביותר, לראבונני... בושתי לסניהם ממש! בערה שבו מעבודתם והלכו לישון, כ"מוזיקים" אמתיים...

נו? — שאלתי—ובקבוצה היית? — כן—ענה בצחוק מר — שגם למדתי שיר חדש: א היום, א היום קן פולין צוריק, מוחל, מוחל די אראבער דאט נליק!

א היום, א היום קן פולין צוריק, מוחל, מוחל די אראבער דאט נליק!

דבר הנדיב" מאת איתמר בן-אב"י. רואה אנכי מתוך העתונים, כי בני-בנימין שלנו התפעלו מאד מדבר הנדיב שטסר לדם מר בן-אב"י עפ"י, בקשה נמרצה של הישיש, אולי מחמת שהם צעירים לימים, ואולם האכזריים הזקנים היודעים ומכירים, כמוני, את הברון שיחיה ואת "תרעומותיו" מכבד, שמעו לא פעם מסיו ומפי שיחיו דברי כבושי, ואיומים כאלה, וכלל זה נקוט בידם: כל מה שהנדיב מוסיף לגער, הוא מוסיף לתת... אחר כל גערה—בית זכרם, ואחר כל איום—קרייט" למושבה חדשה! ממש כרחם אב על בנימן ו"את אשר יאהב יוכיח"...

איני יודע בדיוק מה ענה לו מר בן-אב"י שם בפריז, ואולם אני הייתי מספר לו דוקא מה ששמעתי בימים האלה מפיו יהודי פשוט ואמיד מבסרביה שבא להשתקע בתל-

דבר הנדיב" מאת איתמר בן-אב"י. רואה אנכי מתוך העתונים, כי בני-בנימין שלנו התפעלו מאד מדבר הנדיב שטסר לדם מר בן-אב"י עפ"י, בקשה נמרצה של הישיש, אולי מחמת שהם צעירים לימים, ואולם האכזריים הזקנים היודעים ומכירים, כמוני, את הברון שיחיה ואת "תרעומותיו" מכבד, שמעו לא פעם מסיו ומפי שיחיו דברי כבושי, ואיומים כאלה, וכלל זה נקוט בידם: כל מה שהנדיב מוסיף לגער, הוא מוסיף לתת... אחר כל גערה—בית זכרם, ואחר כל איום—קרייט" למושבה חדשה! ממש כרחם אב על בנימן ו"את אשר יאהב יוכיח"...

והוא — לא כלום! ממש כחוטצה בקיר. חובש הוא את "מצנפתו החרשה" ואומר כטוביה-החלבן בשעתו: כאשר אבדתי אבדתי! פירש"י: כשם שהייתי בעל-בית כן אשאר בעל-בית... ורא זאת אלא שהוא גם בראש הקרואים למשתה המטרוניחא שלנו השוקדת, כידוע, לעזרת אחים, שערכה בימים האלה לכבוד ה"מחוחן" שלנו, נכדה של מלכת-שבא, על "נהרי כוש"...

ומשנכנס כסלו, מרכיב בנסים: אהב"י מקדימים פורים להנכה ומזדרזים ללבש "מסכות" באולם "החחיה" בעירנו, אולמי ה"סינמה" ובית-העם מלאים, בן פורת יוסף, מפה אל פה, לראות במחזה — מה יחסר לנו עוד? הא?

הוא אשר אמרתי: אשרי העם שככה לו! * * *

ואהב"י אינם טומנים חלילה יד בצלחת. אלה המתרגשים ומתלהבים יוצאים למלחמה וזורקים "פצצות" של ניר על ראש המושל שלנו, ברמות מהאות, כי הלא אין כמונו "מוזיקים" למחאות, כידוע; הן זהו, כמו שאומרים, סוסנו שאנו רוכבים עליו תמיד וזה כחנו ב"ה בא"י... והמחאות, צריך להודות, נכתבות כהלכה: חריפות, רנוניות, עוקצות, דוקרות ומכאיבות ממש. ואלה — לדור ודור: משגרים לו למושלנו, מפני חבה יתרה, אותות-כבוד, מלאכת-מחשבת הכי נעלה, באנגלית ועברית, וגם פרשת "לך לך", באותיות מרובעות, מעשה סופר כת"ם, על קלף עור של בהמות "סודן"...

ואולם בעיקר דבר, היינו הך, כלומר שניהם אין להם ערך: גם המחאות וגם "המחמאות" אינן מעלין ואינן מורידין, ואין איש שם לב להן, ואינן נשלחות אלא רק "למען ידעו"...

ואולם בעיקר דבר, היינו הך, כלומר שניהם אין להם ערך: גם המחאות וגם "המחמאות" אינן מעלין ואינן מורידין, ואין איש שם לב להן, ואינן נשלחות אלא רק "למען ידעו"...

מבעד למסוה

(שעורים בהסתכלות)

הזה! יודעים אנו כבר ב"ה את כל ההפטרדה של "בפרע סרעות בישראל" עם כל "הטעמים" למיניהם. גם עברנו כמה פעמים על פרשת השבוע וידענו היטב את פירש"י ועל "ויתרוצרו" — מלמד שיעקב ועשו היו ונתרוצצים ורבים על נחלתם עוד בבטן אמם... ו"זלמן רובין וחבריו ז"ל נשארו שם על הר-זויתים, ומר "נקודה" וחבריו יושבים להם כאן וישיבה-של-מטה, עוסקים בהם ולה ואומרים בכל יום תמיד, ערב ובקר וצהרים: "על כן נקוה"...